

HSL2

HLAS STUDUJÍCÍHO LIDU

Vodák
Recenze
Vyzkoušejte
Svátky
Volby
SOUTĚŽ

ÚVODNÍ SLOVO

Milí čtenáři,

každý z nás se občas snaží udělat dojem. Chceme, aby si ostatní všimli, že jsme v něčem dobří, že vypadáme sebevědomě nebo že máme všechno pod kontrolou. Jenže právě tento tlak nás dokáže někdy pěkně potopit. Místo jistoty přichází nejistota, místo klidu stres. Někdy se to celé však zvrhne tak, že uděláme chybu, kterou bychom za jiných okolností vůbec neudělali a která se může docela prodražit.

A právě o tom je i první článek tohoto čísla, jenž je zároveň vůbec první, který napsal jeden z našich učitelů. Tak neváhejte a ponořte se do čtení.

Paulína Poulková

OBSAH

3

REPORTÁŽ

Vodák očima učitele (Mgr. Schejbal)

6

RECENZE

George Orwell: 1984

7

VYZKOUŠTEJTE

Kingdom Come Deliverance

9

VÁNOCE

Nejkrásnější svátky

11

VOLBY

Volební šachová partie

12

AKCE A SOUTĚŽ

Pozvánky na akce
SOUTĚŽ O CENY

VODÁK

OČIMA UČITELE

V 9:30 sraz se studenty u vody. Připravujeme se na plavbu a balíme si věci do barelů. S kolegou Víťou řeším, jak mám v plánu pořad všechno fotit a nahrávat, ale stále nemám vyřešený nějaký řemínek na mobil a riskuju jeho ztrátu. Ale co bych pro dobrou fotku neudělal.

Provádíme instruktáž studentů, jak se chovat na vodě, na co si dát pozor, jak si počínat na jezu atd. Uklidňuji je, že loni se převrátily jen dvě lodě za celý týden a není se tedy čeho bát. Dělán všem hromadnou fotografii, sluníčko svítí, dobrá nálada. Je krásně. A za tohle nás ještě platí...

Čas jít na vodu. „Víťo, kurňa, kam s tím telefonem? Přeci ho nebudu dávat do barelu, při nastupování vzniknou super fotky.“ Táhneme tu těžkou „krávu“ k vodě. Máme plastové lodě, které se sice téměř nedají převrátit a jsou nezníčitelné, ale zatraceně těžké. Řešíme, jak si zachovat suché nohy, protože letos teče místo 6 kubíků celých 20 a voda se přelívá i přes nástupní molo... Opětovně vychvaluji své nepromokavé ponožky v běžeckých botách, já budu mít sucho celý den, mne ta trocha šplouchanců na botu nijak nevadí.

Nastupování do lodi je úkol náročnější, než jsme čekali. Z břehu nás sledují všichni studenti, prostor pro chybu neexistuje... Uf, dali jsme to. Celé tři vteřiny mi trvalo, než jsem si uvědomil, jaký druh ryby skočil hned vedle nás do vody. iPhone 16 Pro... Na ten mobil v kapse jsem úplně zapomněl. Doháje, přeci Víťu před davy sledujících studentů teď zběsilým skokem pro mobil nepřevrátím! Tahle úvaha, která mě o další 3 vteřiny zdržela, mě právě stála 35 000 Kč. Po nekonečných 6 sekundách skáču do vody, ještě v plném ranním oblečení, a hlavně v mých skvělých nepromokavých ponožkách, a zoufale hrabu rukama po dně. Dvacet minut lezu po čtyřech v proudu v metrové hloubce u břehu a zkouším telefon najít. Nedaří se. Čtyřicet studentů, kteří ještě před nedávnem nesměli vidět naše selhání při nastupování do lodě, už vůbec neřeším. Jeden student, který je vodním skautem, tam obětavě mrzne se mnou. Po 20 minutách už se na mě nemohli moji kolegové koukat a chudáci dělají učitelský řetěz a mrznou ve spodřárech společně se mnou. Neúspěšně. Začínám se smířovat se ztrátou. Také mě už je trapné, že zdržuji celý tým a všichni tam čekají jen na mne. Ze 30 minut je nakonec minut 80, ve kterých se pokoušíme společně se studenty zachránit už nezachránitelné. Dovolat se nedá, baterka vodu neprosvítí, funkce Najít na iPhonech nefunguje. Studenti pomáhají se svými iPhony, stejně nic. Kolega mi doběhl kilometr k bagáži a nese mi tablet. Ani s ním funkce Najít nepomůže.

Studentka Anička vymyslí, že se ještě můžu zkusit potápět s brýlemi, ale plavecké brýle nikdo nemá. Anička se nevzdává, asi mě má ráda. :) Běhá po kempu, ukecá u neznámého dědečka kolo a jede 3 kilometry do vesnice shánět k vietnamcům brýle. Já zatím klepu děsnou kosu a smířuji se se ztrátou a fakt už mi vadí, že zdržuji skupinu celou hodinu. Zavelím k odjezdu, načež mě kolega Pavel upozorňuje, že nemáme Aničku. Klepu kosu, čekáme na Aničku a smutně koukám na neznámé 4 chlapíky, kterých se mě zželelo a zcela nezištně mne vystřídali v mrznutí ve vodě. Jeden z nich navíc už asi 15 minut plave pod vodou a snaží se telefon vykoukat i bez brýlí. Neúspěšně. Po chvíli klepou kosu vedle mě a drkotáme zuby do rytmu. Vrací se Anička a veze dětské plavecké brýle za 89 korun. Hodina dvacet, fakt už se mi do té vody znova nechce. A ty nepromokavý ponožky nefungují, mám nohy úplně mokré... Velím k odjezdu a jdu do vody. Jen na chvíli, než se všichni nalodí, dýl už nezdržuju. Skousnu zuby, ponořím se, lehnu ke dnu a nechávám se už bez naděje splývat proudem. Stačil jeden ponor, mám ho. Tak tomu jsem už nevěřil. Jako dítě na Vánoce hned po prvním potopení slavnostně vytahuji mobil z vody. Hodina dvacet... Hodinu dvacet se tomu krámu nikdo nedovolal, nedosvítíl, nedoicloudoval a nedoblootuoval a teď po 3 vteřinách na hladině hned plnohodnotně funguje. Sundal jsem z něho rozpraskané krycí sklo, které jsme určitě mockrát pošlapali při hledání, a telefon je jako nový. Kvalitní výrobek. Když si teď uvědomím, že doma jsem se jeho udávanou voděodolnost bál vyzkoušet ponořením do skleničky s vodou... Na druhou stranu všechny ty top technologie nezafungovaly. iPhone zachránily dětské brýle z Číny a Aniččina schopnost uzmut starcům ve Vyšáku kolo... Ale tím náš den teprve začínal.

Připlouváme k prvnímu jezu. Nadšeně fotím studenty. Jde jim to. Ještě aby ne, dostali ode mě přeci perfektní pokyny, jak na to. Super fotky, žádná komplikace. Poslední sjíždíme my, já s Víťou... Najíždíme perfektně, žádná chyba. Loď se zhoupne, skočí a rup. Lámeme nerozbitnou plastovou kánoi v půlce! Ale nepřevrátili jsme se...

Nechápeme, co se stalo, ale vytrhli jsme z boku lodi celou příčnou spojovací hliníkovou trubku a pod Víťou na háčku praskla i dřevěná sedačka... A dost! Studenty nasměrováváme do jezu, krásně to s naší pomocí sjedou. My pak ukázkově stejnou cestou a zlomíme loď? Divnej začátek kurzu. Ale máme vybráno, loď plave, jedeme dál. Je hodně vody. Precizně si před druhým jezem (Herbertov) rozdělujeme role, bereme naši práci vážně a chyba nepřichází v úvahu... Upozorňujeme studenty na rizika tohoto jezu a jdeme na to. Jsme dobří, všichni to dali. Neudělal se nikdo. Honem s Víťou skáčíme do naší nalomené Vydry, abychom to rychle sjeli a dohnali tým. Ano, do Vydry. Nemám rád ty ostatní nepotopitelný neobratný lodě, tak jsme s Víťou jediní, kteří jedou na staré dobré Vydře. Sice už plastová, ale stále skvělá loď. Opět bezchybně a zkušeně najíždíme do šlajsny. Jsme staří vodáci, ale smůla je smůla. Po chvíli už ukazujeme okolí bezchybnou techniku splývání na zádech, nohy před námi, pádla v ruce a převrhnutá loď po boku.

Herbertov je pohodový jez. Jeho jedinou nevýhodou je, že když se uděláte pod jezem, nejste schopni při vyšším stavu vody nic udělat a cca 300 metrů se musíte nechat splývat proudem do první tišiny, kde teprve lze vylézt z vody a vylít loď. Dáváme si s Víťou pohledem najevo, že se to sice nepovedlo, ale techniku splývání máme precizní, ujišťujeme se, že oba máme pádlo a hřeje nás u srdce, jak jsme to vlastně dobře zvládli. To trvá celých 6 vteřin, než dostanu úder obřím šutrem do kostrče. Doprčic. Proud je silný a šutrů jako skála přibývá. Pohledem na Víťu rychle zjišťuji, že i on schytává pořádné údery, v jeho očích už nevidím tu sebejistotu jako před chvílí... Vlastně si říkám, že trpí mnohem víc než já :) Konec legrace. Necháávám Víťu v minovém poli a po chvíli se mi podaří dostat se na břeh. Víťa se chytá záchranné lodě našich šikovných vodních skautů a já běžím s naraženou prdelí po břehu, abych se dostal před naši rozlomenou Vydru a dokázal ji v následné tišině vytáhnout z vody. Teče to teda fakt hodně, když je převrácená loď plná vody skoro rychlejší než moje sprinterská technika. Dobíhám na místo asi 300 metrů pod jezem, kde vím, že bude tišina a mám šanci. Ta tu ale není. Kurňa, letos je fakt mrtě vody. Zato tu jsou oni nezištní chlapi, kteří mi pomáhali ráno lovit telefon. Ještě než si mě všimnou, už je slyším hlasitě volat „ty vole hele, v řece loď bez posádky“. „Jé chlapi, my už se známe, to je moje loď“, zavolám na ně a společně bez dalších slov skáčíme všichni do vody. Bylo nás pět, ale dali jsme to. Cítím se jako Zilvar z Chudobice. Možná si zítra nasednu, ale hlavně, že nás neviděli studenti... Doufám, že ty dva vodní skauti, co právě přivezli Víťu, zachovají mlčenlivost... Nezachovali... No nic, dnes už máme vybráno. Víťa vypadá, že do lodě už ho nedostaneme ani s pomocí těch 4 kluků okolo ;) Když vidím jeho nohy, doufám, že nespotřebujeme všechny obvazy jen na něj...

„Víťo, stejně je super, že se to všechno stalo nám a děti jsou v pohodě, vid’?“ Jen co jsem tohle dořekl, vidíme před sebou u spadlého stromu uprostřed řeky dva naše studenty. „Chlapi, co tady děláte? A kde máte loď?“ Z kluků se vyklubali zachránci, kteří sice zachránili převrácenou loď svých spolužáků, ale u toho jim ujela ta jejich i se zachráněnými spolužáky a nikdo se k nim v tom proudu už nedokázal vrátit. Chudáci kluci, drkotají zuby snad víc než já ráno. Skáčou k nám do lodě a ve 4 dojíždíme skupinku dalších našich, kde je naštěstí i ona chybějící loď.

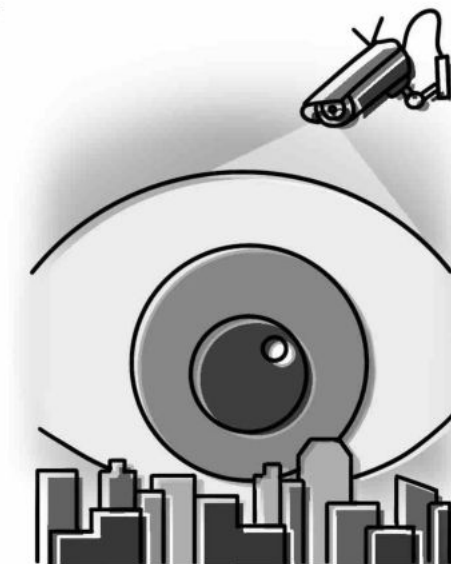
Do Rožmberku k Bábě (jedna z nejlepších hospod na Vltavě) přijíždíme s téměř tříhodinovým zpožděním, ale všichni. Zbytek dne se pak převrátilo několik dalších lodí, ale naše zlomená Vydra už vydržela. Akorát už nevezla nás. Naši vodní skauti se na to už nemohli dívat a vzali si ji pro sebe. Což je vlastně dobře, protože mám pocit, že Víťu bych už na Vydru fakt nedostal...

Mgr. Jiří Schejbal (autor i foto)

1984

George Orwell

Psal se rok 1984, pokud se tedy roky dají ještě podle něčeho počítat... Devětatřicetiletý Winston Smith je možná na první pohled obyčejným úředníčkem se stejně nudným životem jako kdokoliv jiný. Nakonec však není tak obyčejný, jak se jeví. Ve válečných podmínkách Oceánie bojuje nejen s vnějším nepřítelem – Eurasií, ale především s totalitním režimem nastoleným uvnitř státu. Nejspíše i vlivem svého zaměstnání na Ministerstvu pravdy, začne přemýšlet nad chodem státu.

Ve svém zaměstnání denně upravuje minulost i budoucnost, a přepisuje jeden propagandistický blábol do jiného. Zjišťuje tak, že nesouhlasí s totalitní ideologií Strany, a chce proti ní bojovat. Po spoustě let následování Velkého bratra a jeho poskoků se mu v hlavě rozsvítí. Začne si psát, z počátku velmi nesouvislý deník. Domnívá se, že jeho názor sdílí také O'Brien, člen Vnitřní strany. Zprvu neví, zda mu může věřit, v takovém světě není totiž radno věřit vůbec nikomu. Později se s ním však skutečně spojí a příslibí věnost spiklenecké organizaci Bratrstvo. I když to Strana zakazuje, seznámí se v této době také s Julií, dívkou, se kterou se schází a kterou opravdu miluje. Stejně tak i ona jeho. Opravdu nikdo jiný nevidí totéž co on? Je snad jediný se špetkou zdravého rozumu? Je možné, že se mu jeho pomsta podaří, avšak stejně tak může být předem odsouzena ke zmaru...

Až děsivě nadčasová kniha, napsaná již v roce 1948, ukazuje jasnovidický um autora popisujícího nebezpečí ideologie schovávající se za všeobecné dobro. Varuje také před fanatiky a mocichtivými oligarchy stále číhajícími na příležitost. Nepřestaňme proto nikdy dávat pozor.

George Orwell, vlastním jménem Eric Arthur Blair, byl britský novinář a esejista. Vždy se zajímal o politiku, a tak se postupně stává rostoucím socialistou a odpůrcem fašismu. Je považován za jednoho z nejlepších esejistů vůbec. Války se sice fyzicky zúčastnit nemohl, avšak aktivně přispíval do předních anglických novin a časopisů.

Barbora Víšková

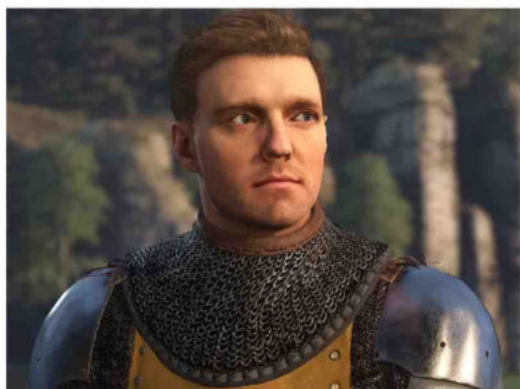
KINGDOM COME

DELIVERANCE I. & II.

Možná už spousta z vás zaslechla něco o počítačové hře Kingdom Come: Deliverance (dále jen KCD). Odehrává se na začátku 15. století a je založena na skutečných událostech (některé postavy ve hře skutečně existovaly, některé události se opravdu staly, ale spousta věcí je smyšlená).

Než se pustíte do čtení, ráda bych vám nejdříve sdělila, že tu popisuju pouze základní dějovou linii, a to velice zjednodušeně – pokud si budete chtít hru zahrát, stále budete mít co nového objevovat :). Také je důležité znát hlavní postavu – Jindřicha ze Skalice. Jedná se o mladíka, 16 let, za kterého procházíte celým příběhem. Další podstatná věc je, že se jedná o „singleplayer“ hru – hrajete sami za postavu (Jindra), rozhodujete se za něj a za něj plníte úkoly (hlavní i vedlejší). Takže ne, tuto hru si s přáteli nezhrajete.

Příběh začíná ve městě Skalice, kde žije Jindřich – syn místního kováře. Skalici spravuje pán Racek Kobyla, kterému Jindřichův otec dělá meč. Když už je meč hotový, na Skalici se vrhnou rytíři Zikmunda (tehdejšího uherského a chorvatského krále) a Skalici vypálí. Bohužel se spoustě lidí nepovede utéct – např. Jindrovým rodičům (meč ale Jindra zachrání) a ještě ten den se vrací, aby je mohl pohřbít.

Ve Skalici bylo nebezpečno, protože ji obsadili lapkové a brali vše, co zbylo. Kdyby nebylo Jindrový kamarádka Terezy ze Skalice pravděpodobně by zde našel i on svou smrt. Život si sice zachrání, ale o meč přijde. A tak začíná shánění meče. Jindra žije v Ratajích ve mlýně strýčka již zmiňované Terezy. Zároveň je v rytířské družině zdejšího pána – Hanuše z Lipé. Jindra plní průběžně různé úkoly – až se přes bitvu o Přibyslavice, Sázavský klášter, přimotání do skupinky lapků dostane k dopisu (jednání o míru v Českých zemích), který má společně s Hanušovým synovcem Janem Ptáčkem dopravit na hrad Trosky. Zde příběh KCD 1 končí a přesouváme se do dílu druhého.

Příběh druhého dílu přímo navazuje na díl první. Jindru, Jana Ptáčka a jejich družinu těsně před Troskami napadne neznámá skupina lapků. Vše jim ukradne a jen díky bylinářce ze zdejšího města mají alespoň základní věci. Poté, co se jim za jejich vzhled na Troskách vysmějí, se Jindra a Jan Ptáček pohádají a každý jde svou cestou, která má stejný cíl – dostavit se na svatbu syna Bergova (zdejší pán), kterému měli dopis doručit. Ten se nakonec na svatbu nedostaví. Vznikne zde velká rvačka, která končí zatknutím Jindry a Jana Ptáčka. Jindra si svůj trest odpykává prací, Jana Ptáčka čeká šibenice (před svatbou si vydělával peníze pytláčením). Naštěstí se Jindra dostane ke kapitánovi stráží, který ví, kdo Jindra a Jan Ptáček jsou, a tak Jana Ptáčka ušetří od krutého trestu.

Pokud se Jindřich a Jan Ptáček postarají o lapky (kteří mimo jiné Jana Ptáčka a Jindru ze začátku přepadli), Bergov zradí Zikmunda (ve skutečnosti to nikdy neudělá, jen chce, aby mu pomohli) – což je přesně to, co stojí v dopise. Jindra a Jan Ptáček odjíždí tedy na hrad Nebákov, který okupují lapkové. Bohužel jsou oba zatčeni. V mezičase je bývalý kněz Bohuta Rackem Kobylou a Hanušem z Lipé vyslán zkontrolovat Jindru a Jana Ptáčka (podezřele dlouho jim trvá cesta). Dorazí na Nebákov a zde se dá do řeči s Janem Žížkou (jeden z místních lapků) a žádá o propuštění Jindry a Jana Ptáčka – to se nakonec povede. Mezitím zdejší špión Bergova Ištván uspořádá povstání proti Žížkovi, které se Jindra, Jan Ptáček, Bohuta a Jan Žížka pokusí potlačit. Nepovede se jim to, a tak je celá čtveřice zatčena. V tuto dobu je i prozrazen špeh Jana Žížky – Kateřina. Bergov se vydává do Kutné Hory špeha najít, v čemž se mu pokusí zabránit Jindřich, Jan Žížka a Bohuta, kterým se povedlo utéct z vězení. Jan Ptáček se k nim nepřidává, protože je vězněn jinde. Jindrovi se povede zabít osobu, která u sebe měla meč, jenž hledal celý první díl.

No a tady své vyprávění ukončím. Pokud vás zajímá zbytek příběhu, kdo vlastně meč měl a různé úkoly ze hry, doporučuji si ji zahrát (z druhého dílu jsem vám řekla asi 1/3 celého příběhu). Zároveň to můžete brát i jako tip na Vánoční dárek, protože určitě budou oba díly v období Vánoc ve slevě na platformě Steam.

Adéla Cihlářová

foto: oflineshop.cz; doupe.zive.cz; deepsilver.com

VÁNOCE

NEJKRÁSNEJŠÍ SVÁTKY

A už se pomalu blíží. Ulice se rozsvěcují světýlky, z obchodů zní koledy a domovy začínají vonět cukrovím. A i když se to může zdát ještě daleko, advent uteče rychleji, než čekáme. Proto se vyplatí začít s přípravami včas a užít si svátky bez stresu. Přinášíme vám pár tipů, jak na to, od dárků přes cukroví až po vánoční pohodu.

Největším každoročním dilematem bývají dárky. Co koupit, aby to potěšilo, a přitom to nezruinovalo peněženku? Pravda je, že nejlepší dárky nejsou nutně ty nejdražší. Radost často udělají drobnosti, které ukazují, že jsme nad obdarovaným přemýšleli. Velkým trendem jsou ručně vyráběné dárky, například náramek z korálků, zdobený hrnek, pletená šála nebo ručně psaný dopis plný vzpomínek. Takové dárky mají duši a příjemce z nich cítí, že do nich někdo vložil čas a srdce. Skvělou volbou jsou také zážitkové dárky. Místo další věci můžeš darovat společně strávený čas – třeba společný oběd v restauraci, domácí filmový večer s popcornem nebo společné pečení cukroví. I jednoduchý dárek, který vytvoří nové vzpomínky, má často větší hodnotu než drahý balíček z obchodu.

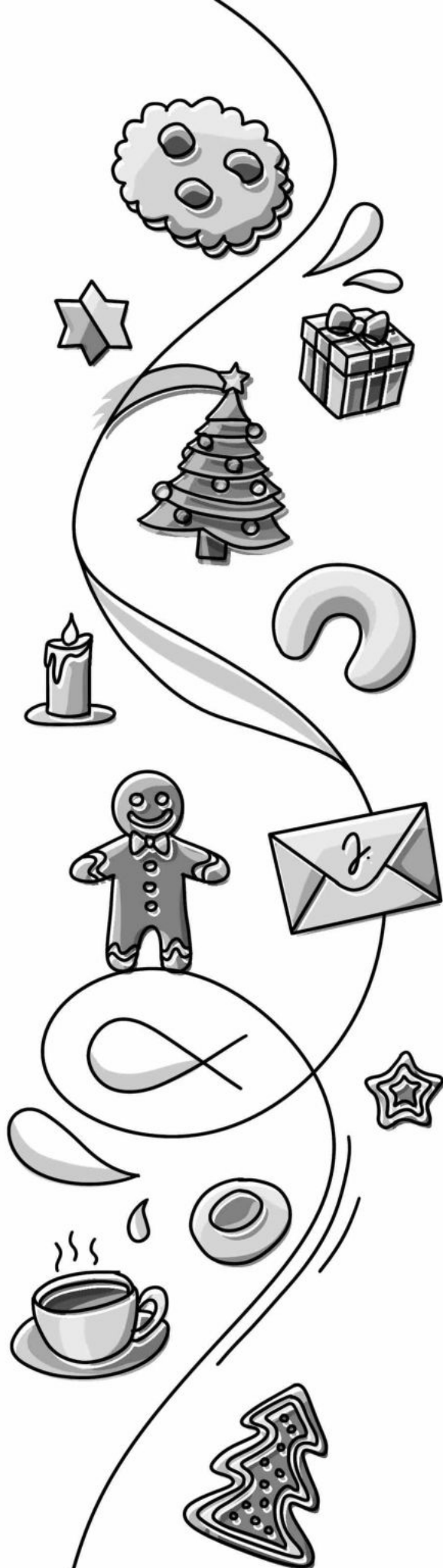

A když už jsme u cukroví – co by to byly za Vánoce bez lineckého a perníčků? Pokud tě baví pečení, zkus letos něco nového, nebo se pusť do klasiky, kterou zvládne každý. Jednoduchým a oblíbeným receptem jsou třeba kakaové kuličky bez pečení. Stačí rozdrtit sušenky, smíchat je s trochou kakaa, másla a rumového aroma, vytvarovat kuličky a obalit je v kokosu. Jsou hotové raz dva a chutnají skvěle. Klasikou, která nikdy nezlame, je linecké cukroví – dvě kolečka slepená marmeládou. Pokud chceš experimentovat, zkus místo rybízové marmelády meruňkovou nebo malinovou, dodá cukroví svěží chuť. A samozřejmě nesmíme zapomenout na perníčky. Ty se dají péct i zdobit celé odpoledne, takže se z pečení může stát rodinná tradice. A pokud je uděláš s předstihem, krásně změknou do Štědrého dne.

Při všem shonu kolem dárků a pečení bychom ale neměli zapomenout na to nejdůležitější – vánoční atmosféru a klid. V dnešní době se snadno necháme strhnout reklamami a honbou za dokonalostí, ale Vánoce nejsou o tom, kolik máme světýlek nebo kolik dárků leží pod stromečkem. Jsou hlavně o čase s lidmi, které máme rádi. Zkus každý večer během adventu zpomalit – zapal si svíčku, pusť si vánoční písničky nebo si přečti kousek oblíbené knihy. Skvělým nápadem je také vlastní adventní kalendář. Nemusí v něm být čokoláda – můžeš si do něj napsat malé úkoly nebo přání na každý den, například „usměj se na cizího člověka“, „udělej dobrý skutek“ nebo „napiš dopis Ježíškovi“. Uvidíš, že i takové drobnosti ti zlepší náladu a přinesou do dnů kouzlo.

A pokud tě někdy přepadne vánoční stres, připomeň si, že nemusí být všechno dokonalé. Stromeček může být křivý, perníčky trochu připálené a balicí papír pomačkaný – a přesto budou Vánoce krásné. Protože to nejdůležitější, co o Vánocích máme, nejsou věci, ale lidé kolem nás. Smích, teplo domova, společné chvíle u pohádek nebo prostě jen ten pocit, že jsme spolu – právě to dělá Vánoce Vánocemi.

Takže až se letos rozsvítí první svíčka na adventním věnci, zkus se na chvíli zastavit. Uvař si horké kakao, zabal se do deky a nechej na sebe dýchnout vánoční náladu. Ať už si Vánoce užíváš s rodinou, kamarády nebo třeba s domácím mazlíčkem, přejeme ti, aby byly plné radosti, klidu a smíchu. Protože právě o tom ty pravé Vánoce jsou – o lásce, pohodě a malých okamžicích, které si budeme pamatovat ještě dlouho po tom, co se poslední světýlko na stromečku zhasne.

Edita Adámková

VOLEBNÍ ŠACHOVÁ PARTIE

V říjnu se u nás znovu rozehrála velká šachová partie parlamentní jménem volby. Na šachovnici české politiky už tradičně sedí starý známý černý král Andrej Babiš, který znovu zahájil partii královsky a získal nejvíc tahů – přesněji řečeno, hlasů. Jeho hlavním protivníkem byla opět koalice SPOLU, tedy tři figurky spojené do jedné, které se snažily táhnout stejným směrem. Možná se občas hádaly, jestli jít střelcem, věží nebo jezdcem, ale nakonec se jim podařilo dostat aspoň do druhé řady.

Zajímavý tah předvedl i náš pan ředitel, který kandidoval za jednu z těchto figurek (vzhledem k tomu, jak přímočaře předběhl spoustu jeho straníků, bych ho přirovnal ke věži) – a ejhle, dostal se až do sněmovny! I když jeho tým nevyhrál, on je alespoň vysekal z matu.

Na druhé straně šachovnice se objevili Motoristé sobě, nová figura, která vypadá, že místo koně hraje autem. A SPD zase jako vždy tahá po svém, často pofidérně a některými svými výroky působí na voliče spíše jako opačný magnet.

A co levá strana šachovnice? No pirátům se zadařilo, ale jiná levice svoje tahy promarnila. Komunistické hnutí Stačilo! dostalo velmi neočekávaný mat a paní Konečná skončila v depresích, zřejmě u psychiatra, což je ale paradoxně povolání, které by poslala dělat „pořádnou práci“.

Zvláštní šachový turnaj se ale konal i mezi studenty. Ve studentských volbách vyhrálo SPOLU, za nimi Piráti a STAN, neboli Rakušanova pivní trojka. Hnutí ANO tu dostalo pouze 9,67 %, takže na této šachovnici se král Babiš ocitl spíš v roli pěšce. Rozdíl proti „dospělé“ partii byl skoro 25 %, mladí prostě hrají podle jiných pravidel, což ale Babiše z trůnu neshodilo a neshodilo by ani, kdyby tyto hlasy platily i v těch volbách, ve kterých je vítězství, řekněme, prestižnější záležitostí.

Závěrečný tah? Politika je zkrátka šachová hra, kde se občas mění figurky, ale šachovnice zůstává stejná. A jestli bych měl říct, co mě na letošní partii potěšilo nejvíc – tak rozhodně to, že komunisti dostali brutální mat.

Ondřej Bedrna

POZVÁNKY

NA AKCE

ŠKOLNÍ AKCE

19.11.	Třídní schůzky (17-19h)
6.12.	Den otevřených dveří
17.12.	Den profesí - kvinty až septimy
18.12.	Školní vánoční besídka + Adventní trhy

OSTATNÍ AKCE

17.11.	Sametový Hradec - vzpomínková akce ke Dni boje za svobodu a demokracii a Mezinárodnímu dni studentů v Hradci Králové
21.11.	Slavíček (AC klub od 19h) - první brikule tour
27.11.	Holy cow (divadlo Jesličky) - kráva Elsie, krocan Karl a prase Jerry - spojuje je jeden společný cíl, a to neskončil na talíři
30.11. - 23.12.	Vánoční trhy (Velké náměstí)

SOUTĚŽ-TAJENKA

Chcete soutěžit o zajímavé ceny? Doplňte **svisle** do tabulky šestipísmenná slova dle indicií a vyluštěte tajenku (skrývá se pod čísly). Celý tento proces si запиšte na kousek papíru, který vhodíte do krabice na odpovědi ve školním klubu. Tento papír si podepište a uveďte třídu a datum, kdy jste tajenku vyluštěli. Ale pozor! Možnost soutěžit máte pouze do **12. prosince**, tak neotálejte.

1	2	3	4	5	6

- 1) les, do kterého člověk téměř nezasahoval
- 2) kus země obklopený vodou
- 3) malý dort
- 4) slavný francouzský fotbalista
- 5) původní obyvatel Ameriky
- 6) hlavní město Španělska

Ondřej Bedrna

!! PŘIDEJ SE !!

DO REDAKČNÍHO TÝMU

Sice jsme na konci letošního prvního čísla – ale možná právě tady může něco začít.

Naše redakce hledá nové tváře! Pokud tě baví psát, fotit, tvořit komiksy, vymýšlet nápady nebo se prostě jen zajímáš o to, co se děje na škole, jsi náš člověk. Nevadí, že jsi na gymnasiu teprve prvním rokem – právě naopak! Hledáme mladou krev, nové pohledy a lidi, kteří se nebojí říct svůj názor.

Náš školní časopis není jen o článcích a termínech. Je to místo, kde můžeš tvořit, zkoušet nové věci a potkávat skvělé lidi, kteří mají chuť dělat něco navíc. Tak jestli ti to zní lákavě, napiš nám. Budeme rádi, když se přidáš k redakčnímu týmu!

Tak zase příště – a kdo ví, možná už příště budeš psát ty.

Kde nás kontaktovat?

Přes **Teams** do chatu šéfredaktorky.

REDAKČNÍ TÝM

Pavλίna Poulová 7.A (šéfredaktor)

Edita Adámková 5.A

Ondřej Bedrna 4.B

Adéla Cihlářová 3.G

Vojtěch Čečka 7.A

Valérie Šubrtová 5.A

Barbora Víšková 3.G

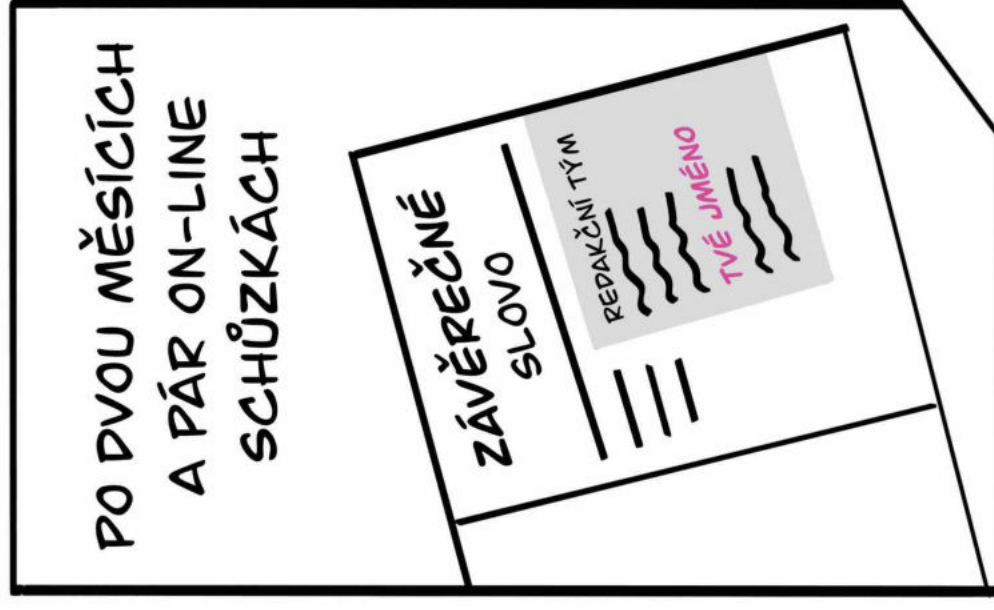
Mgr. Magdaléna Olívková

DNY
OTEVŘENÝCH
DVEŘÍ

sobota 6. 12. 2025
středa 7. 1. 2026

KOMIKS NA KONEC

18. 11. 2025